

ontwierp: een keurig dichter! Van Geuns' beste jeugdverzen houden het waarlijk wel uit naast die van Anthonie Donker, Binnendijk of Theun de Vries, en hij is eigenlijk tot in deze laatste bundel de traditionalist gebleven, die hij altijd al was. De verzen in *De ziel der steden* vormen de zorgvuldig bijgeslepen kristallisaties van een rustige, bespiegelende geest, die nooit verzet wekken bij den lezer, maar hem ook nimmer een vloek van bewondering of ontroering naar de lippen drijven. Het meest verrassende gedicht is nog *Avond om Venetië*:

Geen wind meer waait.

Het water is geëffend overal.

Aan de einder laait

Een vuur: daar vieren zij het Carnaval.

„Veerman, vaar snel.

„Gij kunt geen nacht zooveel zechinen winnen;

„Hoe zou het spel

„Daarginder zonder mij kunnen beginnen?”

Hij heft de hand

En hoort de riemen snel in 't water plonzen.

Op 't achterland

Luidt zacht een bêeklok: Heer, vergeef ons onze...

't Gelaat bedekt

Met een zwart masker staat hij op den steven.

De veerman trekt

De riemen aan, als ging het om zijn leven.

In 't windstil uur

Schrijft maanlicht over 't water zilvren runen.

Welk avontuur

Voert Casanova over de Lagunen?

A. Marja

HET TWEDE DEBUUT

M. Mok, *Figuren in het zand*, A. A. M. Stols, Maastricht & Brussel, z.j.

M. Mok heeft de belofte, die zijn eersteling, *Tweede Jeugd*, voor ons inhield, ten volle in-

gelost. Wezen wij er destijds reeds op, dat deze auteur zoowel door de keuze van zijn onderwerp, als door de fijnzinnige behandeling daarvan, ons verraste, thans verheugt het ons te kunnen zeggen dat zijn tweede boek een klein meesterwerkje is, een kwalificatie die wij niet lichtvaardig gebruiken. De zelfcritiek, waarover Mok bij het schrijven van *Tweede Jeugd* niet scheen te beschikken, en die wij voor de verdere ontwikkeling van dezen auteur onontbeerlijk achtten, is bij de schepping van deze *Figuren in het zand* in hooge mate werkzaam geweest.

Zelden zagen wij een zoo groot verschil in stijl en algeheele uitwerking tusschen een debuut en het daarop volgende werk (dat meestal pas het eigenlijke debuut is, omdat de auteur zich dan „losgeschreven" heeft). De onmiskenbare kwaliteiten van *Tweede Jeugd* werden bijna geheel verduisterd door een hinderlijke wijdloopigheid, die bijwijlen oversloeg in kinderachtige onzin-uitkramerij.

Wij hebben toen niet in al te sterke bewoordingen op de fouten van *Tweede Jeugd* gewezen, omdat wij meenen dat bij een debuut de uiterste toegevendheid past. Maar nu wij dit boekje, *Figuren in het zand*, er naast kunnen leggen, en zien tot welk voortreffelijk werk Mok in staat blijkt te zijn, zijn wij onwillekeurig geneigd van zijn eersteling alleen nog maar de slechte kwaliteiten te releveeren. Hetgeen niet juist is, want *Tweede Jeugd* was een noodzakelijk gebeuren in den groei van dezen auteur. In dat boek schreef hij zich vrij, maakte hij zich los van een aangeboren of hem naderhand door onaanwijsbare factoren opgelegden oude-juffers-stijl. Het was deze noodzakelijkheid, die het boek sympathiek en ook levend maakte. Het was deze zelfde nood-